

Inleiding

Niets ontsnapt in het openbaar leven nog aan de crisis en aan de bezuinigingsplannen, bedoeld om die crisis op te lossen. Geen enkel overheidsniveau blijft gespaard. In elke betoging in Griekenland zie je gemeentearbeiders. Sommigen van hen krijgen al maanden geen loon. De gemeentekassen zijn leeg. Overal in Europa viseert het ene na het andere besparingsplan de gemeenten en de dienstverlening van de gemeenten aan de bevolking. En overal lijken die plannen op elkaar. Zelfs in Duitsland dreigt een faillissement voor de gemeenten. In tegenstelling tot het overschot van 7,7 miljard in 2008 vrezen die nu voor een tekort van 7,1 miljard euro voor 2010. Een van de voornaamste oorzaken is het federale regeringsbeleid van belastingsverminderingen voor bedrijven en hoge inkomens. De voorzitter van de Duitse vereniging voor steden en gemeenten smeekte om een reddingsplan voor de gemeenten naar het voorbeeld van het reddingsplan voor de banken. Op gemeentelijk niveau valt er immers geen geld meer te rapen.

Hoe staat het met de gemeente-ancies in België op enkele maanden van de gemeenteraadsverkiezingen? Een belangrijke vraag, want zonder gezonde gemeentefinancies dreigt heel wat dienstverlening aan de bevolking te verdwijnen of duurder te worden. Koen Hostyn en Kris Merckx hebben de gemeentelijke rekeningen van nabij bekeken en trekken aan de alarmbel.

In dit nummer ook het tweede en laatste deel van de bijdrage van Ella Rule over de wereldvoedselcrisis. Dat deze crisis voortdurend toeneemt als gevolg van de economische crisis, is natuurlijk geen toeval. Het kapitalisme doodt, hongert uit, pakt werknemers hun arbeid en hun waardigheid af.

De crisis treft nu ook bevolkingslagen die tot nu toe relatief gespaard bleven. Een van die bevolkingsgroepen is de steeds grotere groep jongeren uit de volksmilieus. Ze treft vooral jongeren met allochtone roots die in tegenstelling tot hun ouders wel verder konden studeren. Je zou denken dat ze op die basis meer werkzekerheid zouden hebben en beter betaalde banen konden krijgen. Niet alleen is hun toekomst bedreigd. Bovendien hebben ze ook af te rekenen met racistische discriminatie. Alain Soral is een Franse essayist die dicht aanleunt bij het FN. In de campagne voor de presidentsverkiezingen steunt hij de kandidatuur van Marie Le Pen. Van zijn laatste boek gingen meer dan 28.000 exemplaren over de toonbank, in Frankrijk een matig succes toch. Zijn lezers zijn jong en velen van hen zijn afkomstig uit de migratie. Soral probeert een traditioneel niet zo afhankelijk publiek te winnen voor het extreemrechtse idee'ngoed: de Franse migrantenjongeren met universitaire ambities, die teleurgesteld zijn in socialistisch links. Hij bewerkt het ideologisch terrein om toekomstige kaders op te leiden voor extreemrechts, in staat om op te treden in de volkswijken van de Franse voorsteden. Hij droomt ervan de klassieke rechtse krachten te verzoenen met extreemrechts. Beetje bij beetje wint hij ook aan invloed in België. Arnaud Staquet schetst ons een beeld van dit nieuwe extreemrechts of beter, van oud extreemrechts in een nieuw kleedje.

Het kan ons verbazen, maar ook het artikel van Jean-Pierre Kerckhofs en Jean Pestieau. Van de fysica van Newton (17e eeuw) tot aan de kwantumfysica van de 21e eeuw heeft een band met de crisis, meer bepaald met de crisis van de ideeën. We planden dit artikel al een tijdje geleden. Het is bedoeld als een antwoord aan diegenen die sinds de Val van de Muur het einde van de ideologieën verkondigden en zichzelf voorstelden als de pleitbezorgers van het filosofisch relativisme: alle denkbeelden zijn evenwaardig.

Om te vermijden dat de mensen echt de wereld waarin ze leven begrijpen, laat men hen geloven dat die wereld gewoon niet te begrijpen is. Het heeft dus geen enkele zin om te proberen hem te begrijpen en nog minder om hem te willen veranderen. De meest mistige theorieën zijn dan even veel waard als andere. Horoscopen vind je tegenwoordig in elke serieuze krant. Van

de introductie van het toeval in de wetenschap proberen sommigen om ons te doen geloven dat voortaan het irrationele en de wetenschap samengaan.

De auteurs willen ons aantonen dat de moderne fysica wel degelijk rationeel is en absoluut geen vrijbrief voor het heersende relativisme. Tegelijk beschrijven ze de fenomenale wetenschappelijke vooruitgang van de jongste jaren.

Veel leesgenot.